

/Гледа по-снизходително и никак съчувствено/. -
Просто не можеш да се познаеш, нали? Лъв, превър-
нат в кученце! Това е едно от дребните, шеговити
отмъщения на живота, драги! Страхът ти да не за-
губиш тази покорна и мила женица е справедливо въз-
мездие за толкова други сърца, които си опустошил!
А ти си вече на петдесет години! ^{Възраст на разум!} Но любовта е
велико щастие, драги! Ти също имаш право да вку-
сиш от него и аз ти съчувствувам.

ПЕТРИНСКИ /враждебно/. - Като ми се подигравам, нали?

ГЛАФИРА - Не! Аз ти съчувствувам наистина! И за твое спо-
койствие няма да дружа повече с Мария. /Избухва
в смях./

ПЕТРИНСКИ /обръща се към нея/. - Защо се смееш?

ГЛАФИРА - На иронията на живота!... Някога жадувах за съ-
пруг като тебе, а сега животът, който щеше да ми
предложиш, ми се струва скучен до смърт.

ПЕТРИНСКИ - Животът е пълен с такива промени, Глафира.

ГЛАФИРА - За мене промените в живота са само стъпала, по
които човек се изкачва към пълното разгъване на
възможностите си.

ПЕТРИНСКИ - Значи постъпих разумно, като не се ожених за тебе.
Инак щях да стана едно от тия стъпала.

ГЛАФИРА /с усмивка/. - Ти стана, но несъзнателно.

ПЕТРИНСКИ /възмутено/. - Като те въведох в средата на Тео-
си и Велизар ли?... Още не мога да си простя, че
не им казах истината за отношенията ни... Велизар